

Vägar till Västerhavet....

Hemma räknades Krokån som ett stort vatten. Min bror och jag försökte med rätt usel framgång tillägna oss simkonsten i dess mörka och kalla flöde. Havet syntes oss fjärran och farligt.

Men så fick mor tillsammans med en av tanterna i byn en gång på 40-talet tillfälle att låna en stuga vid Östra stranden i Halmstad. Det var deras första (och enda) semester, en liten andhämtningspaus från slitet med slätter och skörd, kreatur och hushållsbestyr.



Bilden är hämtad ur ett annat sammanhang.

Vi pojkar fick göra en spännande åktur ända till Halmstad och tillbringa några dagar vid kusten. Kåken var närmast att klassa som en badhytt. Släktingar kom på besök. Trångt blev det, men plats fanns i god sämja. Veckan var ett enda stort äventyr. Det bodde en igelkottfamilj i husgrunden. Solen sken, himlen var högbå och vattnet rullade i vitskummande vågor mot stranden. Sanden var välkomnande fast och len. Tårna sjönk inte ner i dy som vid Krokåns stränder. Vi byggde sandslott och fick svidröda ryggar.

Det är märkligt hur barndomens hågkomster skimrar. Allt syns så svindlande stort. Och farligt. På resan hem till Knäred gjorde tåget ett kort uppehåll i Veinge. En manlig kusin var ute en sväng på perrongen. Att han vågade!

Så var vi då till sist tillbaka i byn. Skogen slöt sig om oss, och vi kände dess sus som en stor trygghet. Detta var vår värld.

Många människor längtar till havet, men för mig är inlandet ändå min provins. Tiden vid Östra stranden bevarar jag visserligen som en pärla i minnets skattkista, men den har ändå inte samma lyster som stigarna, mossarna och markerna hemmavid.

Längst in går det inte att förvandla en skogarnas son till en kustbygdens sångare.

Roland Andréasson, Knäred och Halmstad